

DVĚ povolání

A když byl (až když byl) na dně, viděl, přiznal a vyznal, že není „pán“, že se už sám nezachrání, nespasí. V té těžké situaci přehodnotil a víc než pouhým rozumem, víc než pouhou intuicí, ale darem světla víry poznal v odsouzení vedle visícím Svatého. To byl lotr po pravici (srov. Lk 23, 39-43).

Ve své zvrácené představě o tom, jak sloužit Bohu, zuřil a hořel touhou zabít učenáky Páně. A když byl na cestě k dalšímu zločinu, přišlo světlo z nebe a srazilo ho k zemi s osobní výčitkou: „Proč mě pronásleduješ?“ Na otázku „Kdo jsi, Pane?“ se mu představuje Ježíš, kterého on pronásleduje. Poté dostává pokyn, co má dělat. To byl Šavel z Tarsu (srov. Sk 9, 1-6).

Co čekáš od nového roku ty? Záblesk z nebe a hlas, který ti řekne, co máš v životě dělat? Nebo hledání odpovědi odkládáš, až ti bude 18, 20 nebo 30 let, až bude smrt (šibenice) na dohled? Ne každý dostane milost lotra po pravici. Ten druhý, který tam byl, ve své zlobě možnost záchrany odmítl: 50% šance ne-úspěchu je dosti riskantní.

Naše životní štěstí – když víme, že se můžeme opřít o skutečného Přítele – je ti blíže, než myslíš. Když ministruješ u oltáře, snaž se vypnout vše, co ruší, a soustředit se na to, co se právě děje. A tak v období hledání můžeš zachytit jemný signál, pocítit na rameni ruku a uslyšet tichý hlas, který ti řekne: „Neboj se, pojď za mnou... to dáš!“ A ty neprotestuješ, protože nejsi sám. Stojíš vedle tebe (ty víš, že je to Ježíš) a skrz oltář, na kterém se On obětuje, vidíš stejné perspektivy: svět široký jako moře s dušemi bloudícími a žiznicími po spáse (jako Šavlové i lotři). Není to velký přerod, viditelná změna. Je to logické pokračování přátelství, které se společně prožitým stává skutečnější. Tak Ježíše poznali (na tiché upozornění Jana Křtitele) Jan a Ondřej. Šli za ním, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho. A bylo to tak silné, že si ještě po letech Jan pamatuje, že bylo kolem čtyř hodin odpoledne (srov. Jan 1, 35-39).

Každý den tě Ježíš (Bůh a člověk) zve ke spolupráci na díle spásy. Kývnout na ni můžeš v každém okamžiku. Přijmeš-li toto povolání, začneš stejnou zem, ulici, město vidět jinak: Jeho božským očima. Okamžik spásy, který se stane nezapomenutelným.

Musí být má holka věřící?

Ve zpovědním zrcadle v kancionále je napsáno, že bych si měl hledat věřící holku. Musí být holka opravdu věřící, když s ní chci chodit? Marek, 16 let

Milý Marku, pokud je ti nějaká dívka sympatická, zjišťuješ, jaké má názory a co má ráda. Nezáleží ti jen na tom, jak vypadá, ale také jestli si s ní můžeš popovídat, jestli máte podobné pohledy na vztah, zkrátka, jestli si rozumíte. Pokud to oba budete myslet vážně, pak spolu začnete „chodit“. Budeš se snažit proniknout do „jejího“ světa a ona do „tvého“. Jenomže pokud „tvoje holka“ nebude věřící, začneš narážet na řadu problémů. Nemusí se ti zrovna smát, že chodíš do kostela nebo ministruješ, ale určitě nebude chápat celou řadu věcí tak jako ty. Jestli je pro tebe vztah k Bohu důležitý, bude tě bolet, že s ní tenhle vztah nemůžeš sdílet, že ti prostě „nerozumí“. Může nastat i otázka, jestli v neděli máš zajít do kostela, nebo jít někam s ní, možná s tebou bude chtít žít jen tak „na hromádce“ a přijde jí, že jsi „divný“, pokud to vidíš „jinak“. Pokud všechno půjde, jak má, časem se na ni začneš dívat jako na budoucí maminku svých dětí a na někoho, komu chceš svěřit svůj život. Bude s tebou a s tvými dětmi chodit do kostela? Jak se budete modlit a zvládat těžkosti? Budeš na to sám. Asi mi namítneš, že třeba cestu k Pánu Bohu najde. Je to možné. Znáš dvojice, kde „nevěřící“ se stal skvělým katolíkem, ale znám také hodně vztahů, kde to skřípalo, kluci přestali chodit do kostela a nakonec se jim vztah nebo dokonce manželství rozpadlo. Je prostě lepší začít chodit s holkou, která je věřící. Modli se za svoje povolání, a pokud tě Pán Bůh volá k manželství, pak pros archanděla Rafaela, abys našel tu „pravou“. Třeba v kostele moc holek nemáte, tak se „porozhlídní“ jinde. Je celá řada křesťanských akcí pro mládež, kde si někoho můžeš najít. Modli se, aby byla krásná nejenom navenek, ale i uvnitř, abyste oba byli šťastní a spolu došli do nebe.

otec Benedikt Hudema

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: VRTAK@TARSICIUS.CZ

Nejdřív učešu, PAK ODDÁM

Viděli jste Střihorukého Edwarda? My taky, na vlastní oči. Jmenuje se Jan Špilar, povídali jsme si s ním v Brně ve stejnojmenném kadeřnictví a můžete ho potkat i u oltáře, je totiž zároveň trvalým jáhnem. Zeptali jsme se nejen na jeho cestu k oběma povoláním, ale i na zážitky z natáčení oscarového filmu Amadeus.

Fáze I: příprava účesu

Jak jste se dostal k víře, vyrůstal jste ve věřící rodině?

Narodil jsem se do nábožensky smíšené rodiny, maminka byla z Křesťanských sborů a tatínek byl katolík. Neměli svatbu v kostele a nikdo z dětí jsme nebyli pokřtěni. Když mi bylo šest let, tak se tatínek rozhodl jít ke zpovědi k P. Janu Pazderovi a ten mu vysvětlil, že pro katolíka je svatba v kostele a křest dětí podmínkou, aby mohl dostat rozhrěšení. A tak jsem byl jako jediné dítě, které ještě mohlo být pokřtěno na víru rodičů, pokřtěn a také jsem byl na svatbě svých rodičů. Obdiv k Jendovi, jak jsme říkali otci Pazderovi, byl veliký, a tak se stal mým duchovním otcem. Svou ryzností, chlapeckou zbožností mne formoval a doprovodil k víře a nakonec i k přijetí trvalého jáhenství. Četl jsem Nový zákon, chodil na mše a do náboženství, skoro celé léto jsem trávil v Dobřenicích na faře a překážel při opravách kostelů. Vedl nás ke skautingu a svou neformální zbožností byl pro mne obrovským vzorem. Myslím, že jsem tak pozvolna objevil Boha Otce, někdy v šestnácti Ježíše Krista jako Božího Syna a Pána a někdy ve dvaceti Ducha Svatého. Jednou jsem od zákaznice ještě jako kadeřnický učeň dostal růženec, neuměl jsem se ho modlit. Pak jsem to zkusil, na poprvé jsem to celé popletl, ale když jsem skončil, prožil jsem Boží blízkost a od té doby to chci prožívat pořád.

Ministroval jste jako malý kluk?

Ministroval jsem od sedmi let, kdykoliv to bylo možné. Pater Jenda byl přísný, mohli jsme ministrovat vždy jen při jedné mši svaté, předháněli jsme se, kdo a kam s ním pojedeme na kole do několika vesnic, které měl na starosti. Byl jsem fascinován atmosférou v kostele a obnovená pokoncilní liturgie byla pro mne radostí. Předháněli jsme se u konvíček a zvonků a později u čtení či zpívání žalmů. Taky

jsem se poštuchovali a rušili, ale Jenda nás vždy laskavě napomenul a vše nám vysvětlil.

Co vás vedlo k tomu stát se jáhnem?

Od malička jsem toužil být jako můj kněžský vzor, ale zároveň jsem také toužil po manželství. Už v první třídě jsem požádal jednu deváťáčku o ruku. Nevěděl jsem, že je možné skloubit obojí v trvalém jáhenství. Po obtížném hledání a rozhodování jsem musel přiznat, že pro mne celibát není. Potkal jsem svoji manželku, zamiloval se a poznal, že je to pro mne to pravé ořechové. Asi po deseti letech v manželství jsme přišli v neděli do kostela a tam nebyl nikdo dospělý, kdo by ministroval. To mě přivedlo k zamyšlení, že každý má pomáhat, jak může. Později jsem se setkal s trvalým jáhnem panem Mendlem a zjistil jsem, že je možné žít v manželství a zároveň sloužit jako jáhen. Trvalo to nějaký čas, než si mne Pán zavolal. Pak jsem požádal pana biskupa a začal studovat. Neměl jsem ani maturitu, a tak spolu s magisterským studiem na Teologické fakultě a jáhenskou formací trvalo dvanáct let od žádosti, než jsem mohl být jáhnem. Chtěl jsem sloužit Bohu a lidem, zároveň být manželem a otcem, a tak to teď také je.

Fáze 2: příprava svatebního obřadu

Jak se dá skloubit jáhenství a práce v kadeřnictví?

Snadno, obojí je služba, a tak plynule přecházím ze střihání k rozhovorům o víře, z příprav na manželství ke školení kadeřnic. Křty a svatby se většinou dějí o víkend, někdy nevěstu připravím, učešu a pak oddám. S pohřby je to trochu obtížnější, protože bývají ve všední den a já mám objednávkový kadeřnictví na dlouhou dopředu, ale jak říkal pan kardinál Špidlík, když je to Boží vůle, tak je vždy i čas. Otočil jsem si to, a když nemám čas, tak to pro mne není Boží vůle. Kdo je dříve v kalendáři, ten má přednost. Je to záhada, ale funguje to.

Pracoval jste v Národním divadle, i na filmu Amadeus. Na kterou kadeřnickou práci nejraději vzpomínáte?

Pracoval jsem tehdy v maskéřně ND v Praze a volali z Barrandova, že je potřeba maskéra na výpomoc. Tehdy se točily dva filmy Yentl s Barbrou Streisand a Amadeus s Milošem Formanem. Ptal jsem se, kam mám jít, oboje bylo zajímavé a bylo mi řečeno, že Streisandová nedává štábu najíst, tak jsem zvolil Formana. Díky své nenajedenosti jsem se dostal jako maskér k filmu, který byl oceněn Oscarem za líčení. Spřátelil jsem se s Mozartem, neuměl jsem anglicky, tak jsme komunikovali pantomimou, bavili jsme tím okolí i sebe. Staral jsem se o taneční soubor choreografky Twyly Tharpové, která spolupracovala na většině Formanových filmů, a dodnes při sledování Amadeu trnu hrůzou, že jim spadnou turbany, které jsem jim aranžoval na hlavách. Byla to úžasná profesionální práce, myslím, že jsem se v životě nesetkal s větší precizností. Z toho, co jsem se tam tehdy naučil, žiji dodnes. Když přijel po třiceti letech představitel Salieriho do Prahy, ještě si na mne vzpomněl a nechal mne pozdravovat.

Nakolik si myslíte, že by o sebe kluci měli dbát? Má smysl tím trávit čas?

Myslím, že základní hygiena je nejdůležitější, dobré ostříhání je praktické a je radost dívat se na mladé lidi, kterým to sluší. Barvy a melíry bych doporučil šedivějícím a plešatějícím mužům, kteří musí veřejně vystupovat, hercům, moderátorům, prostě profesionálům. Přirozenost však osloví více. Nejsem příznivcem tetování a děrování uší, ale pokud to někdo potřebuje k své psychické vyrovnanosti, ať má na paměti, že jsou to většinou změny trvalé a obtížné se taková rozhodnutí berou zpět. V oblékání je také lepší zeptat se někoho nestranného, sám se člověk nevidí úplně objektivně. Obecně buďte osobití, ať je svět barevný a pestrý, ovšem osobitost vychází z přijetí sebe sama takového, jaký jsem. To někdy trvá až do vysokého stáří.

Děkujeme za rozhovor a přeje mnoho radosti ve vaší službě.

Celý článek zde